

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת שְׁמוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק י"ז

קונטרס 227

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מכמה מבוועין, דאתמשכון מהאי חללא. מחללא
 תגיינא, נפקי חמשין מבוועין, ואתמשכון שערי מאינון
 מבוועין במשיכותא, ואתעבדין תלין, דתליין ומתערבין
 בקוצין אחרנין. מחללא תליתאה, נפקי אלה אלפיין
 אדרין ואכסדראין, ואתמשכון שערי במשיכותא
 מבלהו. (ומתעבדין תלין על תלין ומתערבין בקוצין אחרנין) ובגין
 כך אינון קוצין, תלין על תלין.

ובלהו משיכון דאתמשכון מתלת חללין דמוחא
 דגולגלתא. וכל אינון נימין וכל אינון קוצי
 תליין וחפייין לסטרא דאודנין. ובגין כך פתיב, (דניאל
 ט) הטה אלהי אונך ושמע. ובהאי תלין, תליין (ג"א

ספר נפלאות הזוהר

מה) מעשה שהיה: התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן נגלה בחלום -
 רבי שמעון בר יוחאי חפץ בהדפסת הספר "יין הרקח"
 כאשר עלה רבי יהודה פתיה לארץ ישראל, ביומו השני בירושלים, בא לבקרו
 הרב הגאון רבי אברהם עדס.

רבי יהודה קבלו בכבוד הראוי ושאל אותו בהתרגשות: "מדוע הטריח כבודו את
 עצמו לבוא לבקרני?" - השיב לו הרב עדס: בדבר חשוב מאד באתי אליך" - "מהו
 הדבר?" שאל הרב פתיה.

"כבודו כתב פרוש על ה"אידרא רבא והאידרא זוטא" ועדין לא הדפסת אותו?"
 - "כן" ענה הרב פתיה - "כתבתי את הפרוש לפני כחמש עשרה שנה. אך מינין דיוע

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וּבְהַאי תְּלִיין) יְמִינָא וּשְׂמַאלָא, נְהוּרָא וַחֲשׂוּכָא, רַחְמִי
וּדְיָנָא. וְכָל יְמִינָא וּשְׂמַאלָא תְּלִי בְּהַאי, וְלֹא בְּעִתִּיקָא.

בְּפִלְגוּתָא דְשַׁעְרֵי, אַתְחִזִּי חַד אֹרְחָא דְקִיק, דְּמִתְאַחַדָּא מִהֵוּא אֲרַחָא דְעִתִּיק יוֹמִין.
וּמִהֵוּא אֲרַחָא, אַתְפְּרִשֵׁן שִׁית מָאָה וּתְלִיסַר אֲרַחִין,
דְּאַתְפְּלִגוּן בְּאַרְחִין דְּפִקוּדֵי דְאֹרִייתָא. דְּכַתִּיב, (תהלים
כה) כָּל אֲרַחוֹת יְיָ חֶסֶד וְאַמֶּת לְנוֹצְרֵי בְּרִיתוֹ וְעֵדוּתוֹ.

תְּנָא, בְּכָל קוּצָא וְקוּצָא, מִתְאַחַדוּן אֶלְפִין מְאִרֵי
דִּיבְבָא וַיִּלְלָהּ, דְּתְלִיין בְּכָל קוּצָא וְקוּצָא מְאִינּוּן
תְּקִיפִין. וּמְאִינּוּן שְׁעִיעִין מְאִרֵיהוּן דְּמִתְקַלָּא, (ס"א מְאִרֵיהוּן

ספר נפלאות הזוהר

לְמַעַלְתַּת כְּבוֹד תּוֹרַתוֹ עַל פְּרוּשֵׁי זֶה? כִּי דְבַר זֶה לֹא גְלִיתִיו לְשׁוּם אָדָם מֵעוֹלָם וְרַק
אֲדוּנִי אָבִי מוֹרִי וְרַבִּי יוֹדֵעַ עַל כֵּן.".

הַרְבּ אֲבָרְהָם עֲדָס סֵפֶר לוֹ כִּי נִגְלָה אֵלָיו הַתְּנָא הָאֱלָקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי
זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן בְּחִלּוּם, וְכֵן אָמַר לוֹ: "בְּיָמִים הַקְּרוּבִים צָרִיף לְעֵלוֹת לִירוּשָׁלַיִם
אֲרִי מִבְּכָל, רַב גְּדוֹל וּמְקַבֵּל עֲצוּם בְּשֵׁם יְהוּדָה פְּתִיחָא, אֲשֶׁר כָּתַב פְּרוּשׁ עַל ה"אִידְרָא
רַבָּא" וְה"אִידְרָא זוּטָא" שְׁחַבְרַתִּי. וְזֶה כְּמָה שְׁנִים נִמְצָא בְּאַמְתַּחְתּוֹ וְלֹא הִדְפִיסוּ. אֲבָקְשָׁךְ
לְהַשְׁפִּיעַ עָלָיו שְׁיֻצִיאוֹ לְאוּר וְלַעֲזוֹר לוֹ בְּזֶה", עַל כֵּן בְּאַתִּי אֶל כְּבוֹדוֹ לְוַדָּא אֶת אֲמַתוֹת
הַחִלּוּם וְלְהַשְׁפִּיעַ עַל כְּבוֹדוֹ לְהִדְפִיס אֶת הַפְּרוּשִׁים.

עָנָה רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיחָא וְאָמַר: "צְעִיר הָיִיתִי לְיָמִים, וְלֹא רָצִיתִי לְהוּצִיאוֹ לְאוּר, אֶף
כַּעַת בְּרוּר לִי, כִּי מִהַשְׁמִים מִסְפִּימִים לְפְרוּשֵׁי, וְהִנְנִי בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם אוּצִיאוֹ לְאוּר בְּקָרוּב".

יֵשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ
אֲשֶׁר יֵשׁ צַדִּיקִים אֲשֶׁר מִגִּיעַ
אֲלֵהֶם כַּמַּעֲשֶׂה הַרְשָׁעִים וְגו'
אָמַרְתִּי שְׁגָם זֶה הֶבֶל. פְּסוּק זֶה
פְּרָשׁוּהוּ וְנִתְבָּאֵר, אֲבָל יֵשׁ הֶבֶל,
שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ עָשָׂה סֵפֶר זֶה
וְהֵקִים אוֹתוֹ עַל שְׁבַעַת הַבָּלִים
שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵיהֶם.

וְהֵם שְׁבַעַת עֲמוּדֵים תּוֹמְכִים שֶׁל
הָעוֹלָם כְּנֹגֵד שְׁבַעַת רְקִיעִים,
וְאֵלוֹ הֵם: וִילוּן. רְקִיעַ.
שְׁחִיקִים. זְבוּל. מְעוּז. מְכוּז.
עֲרֹבוֹת. וְכַנְגֵדָם אָמַר קֹהֶלֶת
הֶבֶל הַבָּלִים הַכֹּל הֶבֶל.

כְּמוֹ שְׂאוֹתָם שְׁבַעַת רְקִיעִים,
וְיֵשׁ אַחֲרֵים שְׁנַדְבָקִים בָּהֶם
וּמִתְפַּשְׁטִים וְיוֹצְאִים מֵהֶם, כִּף
גַּם יֵשׁ הַבָּלִים אַחֲרֵים
שֶׁמִּתְפַּשְׁטִים וְיוֹצְאִים מֵאֵלֶּה,
וְכֹלָם אָמַר שְׁלֹמֹה.

וְכֹלָם יֵשׁ בּוֹ סוֹד הַחֲכָמָה. יֵשׁ
הֶבֶל שְׂיוּצָא מֵאוֹתָם הַבָּלִים
עֲלִיוֹנִים, שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד
עֲלֵיהֶם, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ,
וְהַתְקִיָּם בְּקִיּוּמוֹ וְהַתְחִזָּק בְּתִקְפוֹ
כַּמַּעֲשֵׂי הָאָרֶץ וּבְעֲלִיָּה שְׁעוּלָה
מִהָאָרֶץ, וְזֶה הַתְמַנָּה עַל הָאָרֶץ,
וְכֹל תִּקְוָה וְקִיּוּם שְׁלוֹ בְּאוֹתָן
נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים שְׁנֹלְקָטוּ מִן
הָאָרֶץ כְּשֶׁהֵם צַדִּיקִים, עַד שֶׁלֹּא
סָרְחוּ, בְּעוֹד שְׁנוֹתָנִים רֵיחַ טוֹב
כְּמוֹ חֲנוּךְ, שְׁכַתּוֹב בּוֹ וְאֵינָנוּ כִּי
לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים. וְנִטְלָה אוֹתוֹ
כְּשֶׁעָדִין לֹא הִגִּיעַ זְמַנוֹ,
וּמִשְׁתַּעֲשַׂע בּוֹ, וְכֵן שָׁאֵר צַדִּיקֵי
עוֹלָם.

שְׁשִׁנְיָנוּ, עַל שְׁנֵי דְבָרִים צַדִּיקִים
מִסְתַּלְקִים מִן הָעוֹלָם טָרַם הִגִּיעַ
זְמַנָּם, אֶחָד עַל חֲטָאֵי הַדּוֹר,
שְׁכַשְׁמֵתֵרְבִים רְשָׁעִים בְּעוֹלָם,
אוֹתָם צַדִּיקִים שְׁגַמְצָאִים בִּינֵיהֶם
נִתְפַּסְּסִים בְּחֲטָאֵיהֶם. וְאֶחָד
כְּשֶׁמִּתְגַּלֶּה לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הִגִּיעַ זְמַנָּם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב אֲשֶׁר יֵשׁ

מִגִּיעַ אֲלֵהֶם כַּמַּעֲשֶׂה הַרְשָׁעִים וְגו'
אָמַרְתִּי שְׁגָם זֶה הֶבֶל. הַאי קָרָא אוּקְמוּהָ וְאִתְמַר,
אֲבָל יֵשׁ הֶבֶל, שְׁלֹמֹה מְלֻכָא עָבַד סִפְרָא דָא,
וְאוּקִים לִיהּ עַל שְׁבַעַת הַבָּלִים, דְּעֲלָמָא
קְיָימָא עֲלֵיהּוּ.

וְאֵינָנוּ שְׁבַעַת עֲמוּדֵין סְמִכִין דְּעֲלָמָא, לְקַבֵּל
שְׁבַעַת רְקִיעִים, וְאֵלִין אֵינּוּן: וִילוּן.
רְקִיעַ, שְׁחִיקִים זְבוּל. מְעוּז. מְכוּז.
עֲרֹבוֹת. וְלְקַבְלֵיהּוּ הֶבֶל הַבָּלִים אָמַר קֹהֶלֶת
הֶבֶל הַבָּלִים הַכֹּל הֶבֶל.

כְּמֹה דְאֵינּוּן שְׁבַעַת רְקִיעִין, וְאִית אַתְרֵינִין
דְּדַבְּקֵי בְהוּ, וּמִתְפַּשְׁטֵי וְנִפְקֵי מִנֵּיהּוּ,
הָכִי נִמְי אִית הַבָּלִים אַתְרֵינִין, דְּמִתְפַּשְׁטֵי
וְנִפְקֵי מֵאֵלִין, וְכִלְהוּ אָמַר שְׁלֹמֹה.

וְהָבֵא רְזָא דְחֲכָמְתָא אִית בֵּיהּ. יֵשׁ הֶבֶל,
דְּנִפְקָא מֵאֵינּוּן הַבָּלִים עֲלָאִין, דְּעֲלָמָא
קְיָימָא עֲלֵיהּוּ, וְדָא נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ,
וְאִתְקִיָּים בְּקִיּוּמֵיהּ, וְאִתְתַּקַּף בְּתוּקְפֵיהּ
בְּעוֹבְדֵי אַרְעָא, וּבִסְלִיקוּ דְסִלְקָא מֵאַרְעָא, וְדָא
אִתְמַנָּא עַל אַרְעָא, וְכֹל תוּקְפָא וְקִיּוּמָא
דִּלְיָהּ, בְּאֵינּוּן נִשְׁמַתִּין דְּצַדִּיקָא, דְּאִתְלִיקִטוּ
מֵאַרְעָא, כַּד אֵינּוּן זְכָאִין, עַד לֹא סָרְחוּ, בְּעוֹד
דִּיהִבֵי רִיחָא טוֹב, כְּגוֹן חֲנוּךְ, דְּכַתִּיב בֵּיהּ,
(בְּרֵאשִׁית ה') וְאֵינָנוּ כִּי לָקַח אוֹתוֹ אֱלֹהִים. וְנִטְלָה
לִיהּ עַד לֹא מָטָא זְמַנֵּיהּ, וְאִשְׁתַּעֲשַׂע בֵּיהּ, וְכֵן
שָׁאֵר זְכָאִין דְּעֲלָמָא.

דְּתַנְיָנוּ, עַל תְּרִין מְלִין, צַדִּיקָא מִסְתַּלְקֵי
מֵעֲלָמָא עַד לֹא יִמְטֵי זְמַנֵּיהּוּ, חַד,
עַל חוּבֵי דְרָא, דְּכַד אִסְגִּיאוּ חִיבֵיָא בְּעֲלָמָא,
אֵינּוּן זְכָאִין דְּמִשְׁתַּכְּחֵי בִינֵיהּוּ, אִתְפַּסּוּן
בְּחוּבֵיהּוּ, וְחַד כַּד אִתְגַּלִּי קָמֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא שְׁיִסְרְחוּ אַחַר כִּף, הוּא מְסַלֵּק אוֹתָם מִהָעוֹלָם טָרַם

צדיקים אשר מגיע אליהם
כמעשה הרשעים. מגיע עליהם
דין שלמעלה כאלו עשו חטאים
ומעשים של רשעים.

שְׁהָרִי פַעַם אַחַת שָׁאַל רַבִּי יוֹסִי
בַּר רַבִּי יַעֲקֹב, אִישׁ כִּפּוּר אֲוֹנוֹ,
בְּזִמְנֵן שְׂרַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרִי
הִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם וּמִתּוֹ בְּאוֹתוֹ
אִפְּן, אֶת רַבִּי מְאִיר, אָמַר לוֹ, וְכִי
זֶה כְּתוּב בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה? אָמַר
לוֹ, וְלֹא? וְהָרִי אָמַר שְׁלֹמָה אֲשֶׁר
יֵשׁ צְדִיקִים אֲשֶׁר מֵגִיעַ אֲלֵהֶם
כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, מֵגִיעַ עֲלֵיהֶם
דִּין מִלְּמַעְלָה כְּאִלּוּ עָשׂוּ חֲטָאִים
וּמַעֲשִׂים שֶׁל רְשָׁעִים. וְיֵשׁ רְשָׁעִים
שֶׁמֵּגִיעַ אֲלֵהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַצְּדִיקִים,
יוֹשְׁבִים בְּשִׁקְט וְשִׁלּוּם בְּעוֹלָם
הַזֶּה, דִּין לֹא מֵגִיעַ אֲלֵיהֶם, כְּאִלּוּ
עָשׂוּ מַעֲשִׂים שֶׁל צְדִיקִים.

לְמָה? אִם מִשּׁוֹם שְׁגָלוֹי לִפְנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִשׁוּבוּ
בְּתִשׁוּבָה אוֹ שְׂיִצֵּא מֵהֶם זֶרַע
שְׂיִהְיֶה אֲמֶת בְּעוֹלָם, כְּמוֹ תֵּרַח
שְׂיִצֵּא מִמֶּנּוּ זֶרַע אֲמֶת - אֲבָרְהָם.
אֲחֻז שְׂיִצֵּא מִמֶּנּוּ חֲזֻקָהוּ, וְשִׁאָר
הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם. וְלָכֵן, בְּצַד
זֶה וּבְצַד זֶה, הִכָּל שְׂאֲמַרְנוּ נַעֲשֶׂה
וְנִתְחַזֵּק עַל הָאָרֶץ, כְּמוֹ שְׂאֲמַרְנוּ.
דְּבַר אַחֵר יֵשׁ הִכָּל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה
עַל הָאָרֶץ, כְּפִי שְׂאֲמַרְנוּ שֶׁהִתְחַזַּק
(וְהִתְחַזַּק) עַל הָעוֹלָם. בְּמָה? מִשּׁוֹם
שִׁישׁ צְדִיקִים אֲשֶׁר מֵגִיעַ אֲלֵהֶם
כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, מֵגִיעַ לִידֵיהֶם
כְּאוֹתָם מַעֲשֵׂי הַרְשָׁעִים כְּמוֹ פֶת
עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, אוֹ אֶחָד
מֵאוֹתָם מַעֲשִׂים שֶׁהֵם מִמַּעֲשֵׂה
הַרְשָׁעִים, וְהֵם עוֹמְדִים בְּקִיּוּמָם
מִפְּתוֹד רַבּוֹנָם, וְלֹא רוֹצִים לְהִסְתַּמָּא
כְּמוֹ כְּמָה צְדִיקֵי אֲמֶת שֶׁבָּאוּ
לִידֵיהֶם כְּמַעֲשִׂים הִלּוּ, וְהֵם
גְּבוּרֵי כַח שְׁעוֹשִׂים רְצוֹן אֲדוֹנָם

וְכַאֲשֶׁר קִשׁוּט דְּמִטּוֹ לִידֵיהֶו

הוּא דִּיִּסְרַחוּן לְבַתֵּר, סְלִיק לֹוּן מְעַלְמָא, עַד
לֹא מְטָא זְמַנֵּיהוּ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (קהלת ח)
אֲשֶׁר יֵשׁ צְדִיקִים אֲשֶׁר מֵגִיעַ אֲלֵהֶם כְּמַעֲשֵׂה
הַרְשָׁעִים, מְטִי עֲלֵיהֶוּ דִּינָא דְלַעֲיִלָא, כְּאִילוּ
עָבְדוּ חוֹבִין וְעוֹבְדִין דְּרִשְׁעֵינָא.

דְּהָא זְמַנָּא חֲדָא, שְׂאִיל רַבִּי יוֹסִי בֶן רַבִּי
יַעֲקֹב, אִישׁ כִּפּוּר אֲוֹנוֹ בְּזִמְנָא דְרַבִּי
עֲקִיבָא וְחִבְרִי אִסְתַּלְקוּ מְעַלְמָא, וּמִיתוּ
בְּהָהוּא גְּווּנָא, לְרַבִּי מְאִיר, אָמַר לִיה, וְכִי
כְּתִיב דָּא בְּכָל אוֹרֵייתָא כְּלָה, אָמַר לִיה וְלֹא,
וְהָא אָמַר שְׁלֹמָה, אֲשֶׁר יֵשׁ צְדִיקִים אֲשֶׁר
מֵגִיעַ אֲלֵהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים. מְטִי עֲלֵיהֶוּ
דִּינָא מְלַעֲיִלָא, כְּאִילוּ עָבְדוּ חוֹבִין וְעוֹבְדִין
דְּרִשְׁעֵינָא. וְיֵשׁ רְשָׁעִים שֶׁמֵּגִיעַ אֲלֵיהֶם
כְּמַעֲשֵׂה הַצְּדִיקִים, יִתְּבִי בְּשִׁקְט וְשִׁלּוּם בְּהָאִי
עַלְמָא, דִּינָא לֹא מְטָא עֲלֵיהֶוּ, כְּאִילוּ עָבְדוּ
עוֹבְדִין דְּצְדִיקֵינָא.

אֲמַאי, אִי בְּגִין דְּאַתְגְּלִי קְמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, דִּיתוּבוּן בְּתִיבְתָא, אוֹ דִּיפּוֹק
מִנֵּיהֶוּ זֶרַע, דִּיהָא קִשׁוּט בְּעַלְמָא, כְּגוֹן
תֵּרַח דְּנִפְק מִנֵּיה זֶרַע זֶרַע דְּקִשׁוּט, אֲבָרְהָם.
אֲחֻז, דְּנִפְק מִנֵּיה חֲזֻקָהוּ. וְשִׁאָר חֲיִיבִין
דְּעַלְמָא. וּבְגִין כֵּן, בְּסִטְרָא דָּא, וּבְסִטְרָא דָּא,
הִכָּל דְּקִאֲמַרְן, נַעֲשֶׂה וְאַתְתַּקַּף עַל הָאָרֶץ,
כְּדִקְאֲמַרְן.

דְּבַר אַחֵר יֵשׁ הִכָּל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ,
כְּדִקְאֲמַרְן דְּאַתְתַּקַּף (ואתתקף) עַל עַלְמָא.
בְּמַאי, בְּגִין דִּישׁ צְדִיקִים אֲשֶׁר מֵגִיעַ אֲלֵיהֶם
כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, מְטָאן לִידֵיהֶו כְּאִינוּן
עוֹבְדִין דְּחִיבֵינָא, כְּגוֹן פֶּת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה
זָרָה, אוֹ חַד מְאִינוּן עוֹבְדִין, דְּאִינוּן מִמַּעֲשֵׂה
הַרְשָׁעִים, וְאִינוּן קְיָיְמִי בְּקִיּוּמֵיהֶו, מְדַחֲלִילוּ
דְּמֵאֲרִיהוּן, וְלֹא כְּעֵאָן לְאַסְתַּאבָּא, כְּגוֹן כְּמָה

ולא חטאו, ועל זה הבל נעשה על הארץ ומתחזק בתקפו.

ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, באה לידיהם מצוה אחת שהיא מעשה של צדיקים, וזוכים בה ועושים אותה, כמו לסטים מקפח שהיה נמצא בהרים יחד עם לסטים עובדי עבודה זרה, וכשהיה עובר שם יהודי, היה מציל אותו ושומר אותו מהם, והיה קורא עליו רבי עקיבא: יש רשעים אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים.

וכמו אותו רשע שהיה בסביבתו של רבי חייא, שלילל אחד פגש את אותה אשה שהיתה הולכת לבית בתה, רצה לתקף אותה. אמרה לו, בבקשה ממך, כבד את רבונך ואל תחטא עמי. עזב אותה ולא חטא בה. הוי אומר, ויש רשעים אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים אמרתי שגם זה הבל. כמו שהתחזק אותו הבל עם אותם הצדיקים שבאו לידיהם מעשי רשעים ולא חטאו, אף כף התחזק עם אותם רשעים שהגיעו לידיהם מעשי אותם הצדיקים ועושים אותם.

ששננו, עשה הקדוש ברוך הוא צדיקים ורשעים בעולם, וכמו שהוא מתכבד בעולם במעשי הצדיקים, כך גם הוא מתכבד ברשעים כשעושים מעשה טוב בעולם, כמו שנאמר (קהלת א) את הכל עשה יפה בעתו. אוי לרשע כשעושה את עצמו רע ומתחזק בחטאו, כמו שנאמר (ישעיה א) אוי לרשע רע וגו'.

עוד פתח ואמר, (קהלת ז) את הכל ראיתי בימי הבלי וגו'. פסוק זה אף כך בארוהו החברים, אבל פאשר נתנה חכמה לשלמה, ראה

כעובדין אלין, ואינון גבורי כח, דעבדי רעותא דמאריהון, ולא חטאו. ועל דא, הבל נעשה על הארץ ואתתקף בתוקפיה.

ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, מטי לידייהו חד מצוה, דאיהו עובדא דצדיקיא, וזכאן בה, ועבדין יתה. כגון לסטים מקפחא הוה משתכח בטוריאי, בהדי אינון לסטים עובדי עבודה זרה, וכד הוה יודאי אעבר תמן, הוה משזיב ליה, ונטיר ליה מנזיהו, והוה קרי עליה רבי עקיבא, יש רשעים אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים.

וכגון הווא חייבא, דהוה (דף יא ע"א) בשבכותיה דרבי חייא, דליליא חד פגע בה בההיא אתתא דהות אזלת לגבי ברתה. בעא למתקף בה, אמרה ליה, במטו מינך, אוקיר למרך, ולא תחטא גבאי. שבקה ולא חב בה. הוי אומר, ויש רשעים אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים אמרתי שגם זה הבל, כמה דאתתקף ההוא הבל, בהדי אינון צדיקיא, דמטו לידייהו עובדי דחייבא, ולא חטאן. אוף הכי, אתתקף בהדי אינון חייבא, דמטי לידייהו עובדי דאינון צדיקיא, ועבדי להו.

דתנינן עבד קדשא בריך הוא צדיקים ורשעים בעלמא. וכמה דאתיקר איהו בעלמא, בעובדי דצדיקיא, הכי נמי אתיקר איהו ברשיעיא, כד עבדי עובדא טבא בעלמא. כמה דאת אמר, (קהלת ז) את הכל עשה יפה בעתו. ווי לחייבא, כד עביד גרמיה רע, ואתתקף בחוביה, כמה דאת אמר, (ישעיה ז) אוי לרשע רע וגו'.

תו פתח ואמר, את הכל ראיתי בימי הבלי וגו'. האי קרא אוף הכי

הכל בזמן ששולטת הלכה. יש צדיק - זה עמוד העולם. אבד - כמו שנאמר הצדיק אבד, בזמן הגלות. בצדקו - משום שהיא שוכבת לעפר. צדק זה, כל זמן שישאל בגלות, היא עמם בגלות, ומשום כך, צדיק אבד בצדקו, שהרי אין מגיעות אליו אותן ברכות עליונות.

ויש רשע מאריך ברעתו - זה סמאל, שהאריך שקט ושלום לאדם, במה? ברעתו, באותה רעה אשתו, (אשה רעה אשת זנונים) נחש המקיף, שהרי לא מגיע עליהם שקט ושלום אלא רק משום שנדבק באותה נקבה. כמו זה לשאר המלכיות, עד שהקדוש ברוך הוא יקים מן העפר את אותה ספת דוד הנופלת, שכתוב (עמוס ט) אקים את ספת דוד הנפלת.

ויקח איש מבית לוי. רבי יוסי פתח, (שיר ו) דודי ירד לגנו לערבות הבשם וגו'. לגנו - זו כנסת ישראל, משום שהיא ערובת הבשם, שהיא כלולה מכל צדדי (מיני) בשמים וריחות של העולם הבא. בשעה שהקדוש ברוך הוא יורד לגן הנה (של עדן), כל אותן נשמות הצדיקים מתעטרות שם, בלן נותנות ריח, כמו שנאמר וריח שמניך מכל בשמים (ורח אפר כתפוחים) - אלו הם נשמות הצדיקים, שאמר רבי יצחק, כל אותן נשמות הצדיקים שהיו בעולם הנה וכל אותן הנשמות שעתידות לרדת לעולם הנה, בלן (עומדות בגן הזה). בגן שבארץ כלם עומדים בדיוקן וציוור שהיו עומדים בעולם הנה, וסתר וסוד זה נמסר לחכמים.

אוקמוה חברייא, אבל פד אתיהיב חכמה לשלמה, קמא כולא, בזמנא דשלטא סיהרא, יש צדיק דא עמודא דעלמא. אוּבד: פמה דאת אמר, (ישעיה ג) הצדיק אבד, בזמנא דגלותא בצדקו: בגין דהיא שכיבת לעפרא, צדק דא, כל זמנא דישראל בגלותא, איהי עמהון בגלותא, ובגין כך, (קהלת ד) צדיק אוּבד בצדקו. דהא לא מטאן לגביה אינון ברפאן עלאין.

ויש רשע מאריך ברעתו, דא סמאל, דאוריך שקט ושלום לאדם, במאי ברעתו. בההיא רעה אתתיה, (נ"א אשה רעה אשת זנונים) (הושע א) נחש תקיפא, דהא לא מטא עליהו שקט ושלום, אלא בגין דאתדבק בההיא נוקבא. פגוונא דא לשאר מלכוון, עד דקודשא בריך הוא יקים מעפרא, לההיא ספת דוד הנופלת, דכתיב, (עמוס ד) אקים את ספת דוד הנפלת.

ויקח איש מבית לוי. (שמות ב) רבי יוסי פתח (שיר השירים ו) דודי ירד לגנו לערבות הבושם וגו'. לגנו: דא כנסת ישראל, בגין דהיא ערובת הבושם, דאיהי כלילא מכל סטרי (נ"א וי) בוסמין וריחין דעלמא דאתי. בשעתא דקודשא בריך הוא נחית לגנתא דא (נ"א דעדן) כל אינון נשמתהון דצדיקיא, מתעטרן תמן, פלהו יחבי ריחא, פמה דאת אמר וריח שמניך מכל בשמים, (נ"א וריח אפר כתפוחים) אלין אינון נשמתהון דצדיקיא, דאמר רבי יצחק, כל אינון נשמתין דצדיקיא, דהוו בהאי עלמא, וכל אינון נשמתין, דזמינין לנחתא להאי עלמא, פלהו בגנתא (דא קיימין בגנתא) די בארעא, (בלהו) קיימין בדיוקנא וציוורא דהוו קיימין בהאי עלמא, וסתרא ורזא דא אתמסר לחכמי.

רוח שִׁירְדַת לְבַנֵי אָדָם, שֶהוּא מֵצַד הַנְּקָבָה, נִחְקָקָה תְּמִיד בְּחִקְיָה פְחוּתִים הֵזָה. צִיּוֹר הַגּוֹרֵף שֶל אָדָם בְּעוֹלָם הֵזָה בּוֹלֵט הַחוּצָה, וְרוּחַ נִחְקָקֶת פְּנִימָה. כְּשֶמֶתֶפְשֶׁטֶת הַרוּחַ מִן הַגּוֹרֵף, אוֹתָהּ רוּחַ בּוֹלֵטֶת בְּגֵן שֶל הָאָרֶץ בְּצִיּוֹר וּדְיוּקָן שֶל גּוֹפּוֹ מִמֶּשׁ שְׁבַעוֹלָם הֵזָה, מִשּׁוֹם שֶהֵיָה תְּמִיד כְּמוֹ חוֹתֶם.

וְעַל זֶה הִיא אִמְרָה (שיר ח) שִׁימְנֵי כְחוֹתֶם. מֵה חוֹתֶם חֲקוּק בְּחִקְיָה פְּנִימָה וּמֵצִטֵּיר בְּצִיּוֹר בּוֹלֵט הַחוּצָה, אֵף כִּן הִיא הַרוּחַ שֶהִיָתָה מֵצַד שְׁלָה, כְּמוֹ זֶה מִמֶּשׁ בְּעוֹלָם הֵזָה חֲקוּק בְּחִקְיָה פְּנִימָה, וּכְשֶמֶתֶפְשֶׁט מֵהַגּוֹרֵף וְנִכְנס לְגֵן שֶבְאָרֶץ, הָאִוִיר שֶשֶׁם בּוֹלֵט אוֹתוֹ חִקְיָה לְהֵצִיטֵיר הַחוּצָה, וּמֵצִטֵּיר בְּצִיּוֹר בּוֹלֵט הַחוּצָה, כְּמוֹ שְׁצִיּוֹר שֶל הַגּוֹרֵף בְּעוֹלָם הֵזָה וְלִמְעַלְהוּ.

הַנְּשֻמָּה שֶהִיא מֵעַץ הַחַיִּים מֵצִטֵּירֶת שֶם לְמַעַלָּה בְּאוֹתוֹ צִרּוֹר הַחַיִּים לְהַתְעַנֵּג בְּנֵעַם ה', כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (תהלים כו) לְחַזוֹת בְּנֵעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ.

וַיִּכֶּךְ אִישׁ מִבֵּית לֹוי - זֶה גְּבִרְיָאֵל, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (דניאל ט) וְהָאִישׁ גְּבִרְיָאֵל אֲשֶׁר רָאִיתִי בְּחַזוֹן וְגו'. מִבֵּית לֹוי - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶבְאָה מֵצַד הַשְּׂמָאל. וַיִּקַּח אֶת בַּת לֹוי - זו הַנְּשֻמָּה.

שְׁשִׁינּוּ, בְּשַׁעָה שְׁנוֹלֵד גּוֹרֵף שֶל צִדִּיק בְּעוֹלָם הֵזָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא לְגְּבִרְיָאֵל וְנוֹטֵל אוֹתָהּ נְשֻמָּה וְשֶל צִדִּיקוֹ שְׁבָגָן, וּמוֹרִיד אוֹתָהּ לַגּוֹרֵף הֵזָה שֶל הַצִּדִּיק שְׁנוֹלֵד בְּעוֹלָם הֵזָה, וְהוּא נִפְקֵד עֲלֶיהָ וְשׁוֹמֵר אוֹתָהּ.

וְאִם תֹּאמְרוּ, אוֹתוֹ מֵלֶאֱדָן שֶהַתְּמַנָּה עַל רִוְחוֹת הַצִּדִּיקִים

רוּחָא דְנִחִית לְבַנֵי נְשָא, דְאִיהוּ מִסְטָרָא דְנוֹקְבָא, מִתְגַלְפָא תְדִיר בְּגִלּוּפָא כְהֵאי חוֹתֶם. צִיּוֹרָא דְגוּפָא דְבַר נָשׁ בְּהֵאי עֲלָמָא, בְּלִיט לְבַר, וְרוּחָא אֲתַגְלִיף לְגוֹ. פִּד אֲתַפְשֶׁט רוּחָא מִן גּוּפָא, הֵהוּא רוּחַ בְּלִיט בְּגַנְתָא דְאַרְעָא, בְּצִיּוֹרָא וּדְיוּקָנָא דְגוּפִיָה מִמֶּשׁ דְּבַהֲאֵי עֲלָמָא, בְּגִין דְהִוָּה תְדִיר כְּחוֹתֶם.

וְעַל דָּא אִמְרָה אִיהִי, (שיר השירים ח) שִׁימְנֵי כְחוֹתֶם, מֵה חוֹתֶם גְּלִיף בְּגִלּוּפָא לְגוֹ, וְאֲתַצְיִיר בְּצִיּוֹרָא בְּלִיטָא לְבַר. אוּף הֲכִי אִיהִי רוּחָא, דְהִוָּה מִסְטָרָא דִילָהּ, כְּהֵאי גּוּוּנָא מִמֶּשׁ בְּהֵאי עֲלָמָא, גְּלִיף בְּגִלּוּפָא לְגוֹ, וְכֵד אֲתַפְשֶׁט מִן גּוּפָא, וְעָאל בְּגַנְתָא דְאַרְעָא, אִוִירָא דְתַמָּן בְּלִיט הֵהוּא גְלוּפָא לְאַתְצִיּוֹרָא לְבַר, וְאַתְצִיּוֹר בְּצִיּוֹרָא בְּלִיטָא לְבַר, כְּגוּוּנָא דְצִיּוֹרָא דְגוּפָא בְּהֵאי עֲלָמָא (לעילא).

נְשֻמָּתָא, דְאִיהִי מְאִילָנָא דְחִיָא, אֲתַצְיִיר תַּמָּן לְעִילָא, בְּהֵהוּא צִרּוֹרָא דְחִיָי, לְאַתְעַנָּג בְּנוֹעַם יְי', כְּמָה דְאַתְ אִמַר (תהלים כ"ז) לְחַזוֹת בְּנוֹעַם יְי' וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ.

וַיִּכֶּךְ אִישׁ מִבֵּית לֹוי, דָּא גְּבִרְיָאֵל, כְּמָה דְאַת אִמַר (דניאל ט) וְהָאִישׁ גְּבִרְיָאֵל אֲשֶׁר רָאִיתִי בְּחַזוֹן וְגו'. מִבֵּית לֹוי: דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְאַתִּיא מִסְטָרָא דְשְׂמָאֵלָא. וַיִּקַּח אֶת בַּת לֹוי דָּא נְשֻמָּתָא.

דְתַנְיִנְן, בְּשַׁעָתָא דְאַתִּיילִיד גּוּפָא דְצִדִּיק, בְּהֵאי עֲלָמָא, (דף י"א ע"ב) קְדָשָא בְּרִיךְ הוּא קָרִי לִיָה לְגְּבִרְיָאֵל, וְנִטִּיל הֵהִיא נְשֻמָּתָא (דצדיק) דִּי בְּגַנְתָא, וְנִחְתָא לָהּ לְהֵאי גּוּפָא דְצִדִּיקָא, דְאַתִּיילִיד בְּהֵאי עֲלָמָא, וְאִיהוּ אֲתַפְקֵד עָלָה וְנִטִּיר לָהּ.

וְאִי תִימָא, הֵהוּא מֵלֶאֱכָא דְאַתְמַנָּא עַל רִוְחֵיהוֹן דְצִדִּיקָא, לְלָלָה שְׂמִיָה,

ואת אמרת דאיהו גבריאל. הכי הוא ודאי,
בגין דאתי מסטרא דשמאלא, וכל מאן דאתי
מסטרא דשמאלא הכי אקרי.

גירסא איש: דא עמרם. ויקח את בת לוי: דא
יוכבד. ובת קול נחתת ואמרת ליה
לאזדווגא בה, דהא קריב זמנא דפורקנא
דישראל, על ידא דברא דאתיליד מניהו.

וקודשא בריה הוא סייע ביה, דתגנין,
שכינתא שריא על ערסייהו
ורעותא דלהון בדבקותא חדא, הנה בה
בשכינתא, ועל דא, לא אתעדי שכינתא,
מההוא ברא דאולידו, לקיימא דכתיב, (ויקרא
א') והתקדשתם והייתם קדושים. בר נש
דמקדש גרמיה מלרע, קדשא בריה הוא
מקדש ליה לעילא, כמה דרעותא דלהון הנה
בדבקותא דשכינתא. הכי אתדבקא שכינתא,
בההוא עובדא ממש דעבדו.

אמר רבי יצחק, זכאין אינון צדיקיא דרעותא
דלהון בדבקותא דקודשא בריה הוא
תדיר, וכמה דאינון מתדבקין ביה תדיר, הכי
נמי איהו אתדבק בהו, ולא שביק לון
לעלמין. ווי לרשיעיא, דרעותא דלהון,
ודבקותא דלהון, מתרחקא מניה. ולא די להו
דמתרחקן מניה, אלא דמתדבקן בסטרא
אתרא. תא חזי, עמרם דאתדבק ביה בקודשא
בריה הוא. נפק מניה משה, דקודשא בריה
הוא לא אעדי מניה לעלמין, ושכינתא
אתדבקת בהדיה תדיר, זכאה חולקיה.

ותהר האשה ותלד בן ותרא אותו כי טוב
הוא. (שמות ב') מאי כי טוב הוא. אמר
רבי חייא, דאתיליד מהול. בגין, דרזא
דברית, טוב אקרי, דכתיב, (ישעיה ג') אמרו צדיק
כי טוב.

שמו לילה, ואתה אומר ששמו
גבריאל? כך הוא ודאי, משום
שבא מצד השמאל, וכל מי
שבא מצד השמאל כך נקרא.

גירסא איש - זה עמרם. ויקח את
בת לוי - זו יוכבד. ובת קול
ידדה ואמרה לו להזדווג בה,
שחרי קרב זמן גאלת ישראל
על ידי הבן שנולד מהם.

ותקדוש ברוך הוא סייע בו,
ששנינו, שכינה שרתה על
מסתם, והרצון שלהם בדבקות
אחת היתה בשכינה, ולכן לא
זזה שכינה מאותו בן שהולידו,
לקיים מה שכתוב (ויקרא א'
והתקדשתם והייתם קדושים. בן
אדם שמקדש עצמו מלמטה,
הקדוש ברוך הוא מקדש אותו
מלמעלה. כמו שהרצון שלהם
היה בדבקות של השכינה, כך
השכינה נדבקה ממש באותו
מעשה שעשו.

אמר רבי יצחק, אשרי
הצדיקים שהרצון שלהם
בדבקות של הקדוש ברוך הוא
תמיד. וכמו שהם מתדבקים בו
תמיד, כך גם הוא נדבק בהם
ולא עוזב אותם לעולמים. אוי
לרשעים שהרצון שלהם
והדבקות שלהם מרחקת ממנו,
ולא די להם שמתרחקים ממנו,
אלא שנדבקם בצד האחר. בא
ראה, עמרם שדבק
בקדוש-ברוך-הוא, יצא ממנו
משה, שהקדוש ברוך הוא לא
זז ממנו לעולמים, ושכינה
נדבקה עמו תמיד. אשרי חלקו.
ותהר האשה ותלד בן ותרא
אתו כי טוב הוא. מה זה כי
טוב הוא? אמר רבי חייא,
שנולד מהול. משום שסוד
הברית נקרא טוב, שכתוב
(ישעיה א') אמרו צדיק כי טוב.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זהר השבת

קונטרסים
"זהר השבת"

לפי סדר פרשיות השבוע

ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

השתתף גם אתה בהדפסת הספרים
ותזכה להנות מזהר השבת
-עלות הדפסת קונטרס \$260-

כל הקודם זוכה!

לקנית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת:

0548-436784

(ניתן לתרום לע"ג, רפואה, הצלחה וכו')

